

Súd: Správny súd v Bratislave
Spisová značka: BA-6S/218/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1020201392
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dana Jelinková Dudzíková, LL.M.
ECLI: ECLI:SK:SpSBA:2025:1020201392.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Správny súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dany Jelinkovej Dudzíkovej, LL.M. a členov senátu JUDr. Ingridy Hudecovej (sudkyňa spravodajkyňa) a JUDr. Róberta Jakubáča, PhD., v právnej veci žalobcu: A. A. B., nar. XX.XX.XXXX, bydliskom: X. XXXX XXX/X, XXX XX C. D., proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, IČO: 00 151 866, so sídlom: Pribinova 2, 812 72 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SL-OLVS-2020/002086 zo dňa 29.07.2020, takto

rozhodol:

- I. Správny súd v Bratislave žalobu z a m i e t a.
- II. Žalovanému súd právo na náhradu trov konania voči žalobcovi n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

I.
Priebeh administratívneho konania

1. Žiadosťou doručenou dňa 12.05.2020 žalovanému ako povinnej osobe podľa zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov (ďalej len „infozákon“) sa žalobca domáhal poskytnutia informácií v nasledujúcom znení a rozsahu:

„Dňa 30.04.2020 som obdržal Váš list č. KM-TO-2020/003985-007 zo dňa 23.04.2020; rozhodnutie č. KM-TO-2020/003985-008, tiež zo dňa 23.04.2020, a uznesenie MV SR, PPZ, NKA, NJFP, expozitúra Stred, BB, sp. zn. ČVS: E./F., zo dňa 02.07.2018, ktorým vyšetrovatelka PZ zastavila trestné stíhanie v predmetnej veci s tým, že skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. Za poskytnutie týchto informácií ďakujem. V odôvodnení tohto uznesenia sa uvádza, že na MV SR, PPZ, NKA, NJFP, expozitúra Stred, BB bolo dňa 20.05.2014 doručené nejaké trestné oznámenie, ktoré bolo dňa 14.07.2014 doplnené podaním zo dňa 11.07.2014. Vzhľadom na to, že mám indície, že tieto podania boli na vyššie uvedený úrad zaslané v čase podania listu spoločnosti INVESTANO s.r.o., BB, a jeho doplnenia mojim listom na Ministerstvo financií SR, resp. priamo ministrom financií, tak Vás týmto žiadam, pokiaľ je to možné, o zaslanie, samozrejme anonymizovaného, trestného oznámenia zo dňa 26.05.2014 a jeho doplnenia zo dňa 11.07.2014, aby som mohol zistiť, či obsah listu spoločnosti a môjho boli v plnom rozsahu uvedené aj v predmetnom trestnom oznámení a jeho doplnení, nakoľko mám dojem, že podania podané v rámci trestného konania neobsahujú niekoľko závažných informácií a návrhov. Keďže pre účely trestného konania vo veci pod ČVS: E./F. boli zabezpečené aj listiny z ČVS: E./F., spisu ČVS: E./F. a ČVS: G./X-XXX-XX-XXXX, tak si Vás týmto dovoľujem požiadať o doplnenie Vašej odpovede vo veci mojej žiadosti aj o zaslanie, tiež samozrejme anonymizovaného, uznesenia, z ktorého bude zrejmé, čo bolo ich predmetom a v akom štádiu konania sa tieto veci nachádzajú...“

...V tejto súvislosti si Vás dovoľujem požiadať aj o zaslanie overenej fotokópie a prekladu rozhodcovského nálezu IC SID vo veci č. ARB 14/14, ktorý bol zaslaný do spisu ČVS: E./F. Ministerstvom financií dňa 27.02.2018 a tiež vyjadrenie SR so sprievodným listom, zrejme teda MF SR, zo dňa 26.02.2018 o stave konania v uvedenej arbitrážnej veci, ktoré zjavne nekorešponduje s listom, ktorý mi zaslalo MF SR...

...aj keď vyšetrovatelka PZ v uznesení zo dňa 26.02.2018 už mohla vedieť o prerušení arbitrážneho konania, pretože toto konanie je prerušené od 01.06.2018, ale mohlo sa stať, že o tomto prerušení ani nevedela... si Vás dovoľujem požiadať o informáciu, ako môže byť vo veci pokračované? Alebo zastavenie znamená absolútny koniec predmetného trestného stíhania? A ako sa bude postupovať, ak vo veci IC SID rozhodne aj o merite sporu, nielen o jurisdikcii nad žalobcami a tiež ako sa môže postupovať v prípade novej žaloby, ktorú Eurogas už avizovala, že ju podá...?“ (ďalej aj „žiadost“ alebo „podanie“).

2. Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Kancelária ministra vnútra Slovenskej republiky, tlačový odbor (ďalej len „prvostupňový orgán“ alebo „žalovaný“) rozhodnutím č. KM-TO-2020/004506-008 zo dňa 19.05.2020 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“) s poukazom na § 17 ods. 1, § 18 ods. 2 infozákona o žiadosti žalobcu rozhodol tak, že vyslovil, že:

- žiadosti sčasti nevyhovuje s poukazom na to, že žalobcovi sprístupnil rozhodnutie policajta sp. zn. ČVS: E./F. vydané dňa 24.10.2014, po vylúčení údajov (vymazaním), ktoré sú údajmi osobnými podľa zákona č. 18/2018 Z. z. o ochrane osobných údajov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 221/2019 Z. z., nakoľko informácie o osobných údajoch fyzickej osoby, ktoré sú spracúvané v informačnom systéme za podmienok ustanovených zákonom, povinná osoba sprístupní len vtedy, ak to ustanovuje zákon alebo na základe predchádzajúceho písomného súhlasu dotknutej osoby (§ 9 ods. 2 infozákona), z predmetného rozhodnutia policajta je zrejмый stav trestného konania, ako i predmet trestného konania podľa podstaty žiadosti;

- žiadosti nevyhovuje podľa § 11 ods. 1 písm. d) infozákona v časti týkajúcej sa sprístupnenia „Trestného oznámenia“ a jeho doplnenia z trestnej veci vedenej pod sp. zn. ČVS: E./F., nakoľko sa žiadané informácie týkajú rozhodovacej činnosti orgánu činného v trestnom konaní;

- žiadosti nevyhovuje podľa § 11 ods. 1 písm. d) infozákona v časti týkajúcej sa sprístupnenia listinného dôkazu – prekladu rozhodcovského nálezu IC SID vo veci ARB 14/14 a nadväzujúcich listín, dokumentovaných v trestnej veci vedenej pod sp. zn. ČVS: E./F., nakoľko sa žiadané informácie týkajú rozhodovacej činnosti orgánu činného v trestnom konaní;

- žiadosti nevyhovuje podľa § 11 ods. 1 písm. d) infozákona v časti týkajúcej sa sprístupnenia informácie o stave a predmete trestného konania vedeného pod sp. zn. ČVS: E./F. a ČVS: G./X-XXX-XX-XXXX, nakoľko sa žiadané informácie, vzhľadom na stav konania, týkajú rozhodovacej činnosti orgánu činného v trestnom konaní, ktorá nepodlieha povinnosti sprístupnenia;

- žiadost' v časti „si Vás dovoľujem požiadať i informáciu, ako môže byť vo veci pokračované? Alebo zastavenie znamená absolútny koniec predmetného trestného stíhania? A ako sa bude postupovať, ak vo veci IC SID rozhodne aj o merite sporu, nielen o jurisdikcii nad žalobcami a tiež ako sa môže postupovať v prípade novej žaloby, ktorú Eurogas už avizovala, že ju podá...“ odmieta podľa § 15 ods. 1 infozákona, nakoľko požadovanú informáciu nemá k dispozícii a nie je jej známy subjekt, ktorý by túto v dispozícii mal.

Zároveň žalovaný vo výroku prvostupňového rozhodnutia vyslovil, že „Povinná osoba osobitným listom č. KM-TO-2020/004506-007 zo dňa 19.05.2020 čiastočne vyhovela žiadosti o informácie a žiadateľovi sprístupnila rozhodnutie policajta vydané 24.10.2014 pod spisovou značkou ČVS: E./F., avšak po vylúčení údajov (vymazaním), ktoré sú údajmi osobnými podľa zákona č. 18/2018 Z. z. o ochrane osobných údajov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a informáciu o stave trestného konania, ako i predmet trestného konania podľa podstaty žiadosti“.

3. Rozhodujúc podľa § 19 ods. 2, § 22 ods. 1 infozákona v spojení s § 59 ods. 1, ods. 2, § 61 ods. 2, ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“) Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, minister vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný“) rozhodnutím č. SL-OLVS-2020/002086 zo dňa 29.07.2020 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) zamietol rozklad žalobcu a prvostupňové rozhodnutie ako vecne správne potvrdil.

II.

Žaloba

4. Všeobecnou správnu žalobou podanou na poštovú prepravu dňa 05.10.2020, doručenou na Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) dňa 06.10.2020 v zákonom stanovenej lehote, sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti a zrušenia napadnutého rozhodnutia v spojení s prvostupňovým rozhodnutím žalovaného (ďalej spolu aj „preskúmané rozhodnutia“) z ním označených dôvodov podľa § 191 ods. 1 písm. c), písm. d), písm. e), písm. f) zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“), teda namietal nesprávne právne posúdenie danej veci, nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia a nedostatočne zistený skutkový stav, ktorý nemá oporu v administratívnom spise.

5. V bližšom zdôvodnení žaloby žalobca poukázal na obsah preskúmaných rozhodnutí s tým, že žalovaný nevzal do úvahy znenie § 11 ods. 1 písm. d) infozákona, konkrétne že dôvod obmedzenia poskytnúť informácie žalobcovi pominul, pretože všetky konania sú už skončené. Žalovaný ukrátil žalobcu na jeho právach sprístupniť mu požadované informácie, ktoré mu vyplývajú z § 3 ods. 1 infozákona a sú zároveň chránené Ústavou Slovenskej republiky, Listinou základných práv a slobôd, Chartou Európskej únie (ďalej „EÚ“), právnymi aktami EÚ, ako aj medzinárodnými zmluvami, z ktorých vyplýva povinnosť eurokonformného výkladu práva EÚ s vnútroštátnym právom, a to aj v oblasti prístupu verejnosti k dokumentom (informáciám), keď členské štáty majú dbať na to, aby zaistili čo najširší prístup verejnosti k informáciám, zabezpečili čo najľahšie možné uplatnenie tohto práva a podporili tak dobrú administratívnu prax v prístupe k dokumentom. Podľa žalobcu obidve preskúmané rozhodnutia vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci, a to aj v režime vnútroštátneho práva, keď absolútne chýba akákoľvek, čo i len snaha, o aplikáciu eurokonformného výkladu vnútroštátneho práva s právom EÚ v zmysle asociačnej dohody, v ktorej sa Slovenská republika zaviazala k zblížovaniu práva aj v oblasti životného prostredia, ktorej sa týkajú aj žalobcom požadované informácie, nakoľko výsledok konaní označených žalobcom bude mať určite výrazný vplyv na životné prostredie v regióne okolo obce Gemerská Poloma, a to najmä začatím ťažby mastenca v plánovanom objeme a bude mať aj výrazný dopad na verejné financie, keďže ložisko mastenca je majetkom štátu a prípadný neúspech v arbitrážnom konaní môže mať priam fatálne následky a štátnu pokladnicu a život všetkých občanov, čo napĺňa predmetnú žiadosť žalobcu o poskytnutie informácií z predmetných trestných konaní aj verejným záujmom a povinnosťou všetkých občanov zabrániť prípadným negatívnym dôsledkom neúspechu v arbitrážnom konaní. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na povinnosť štátu sprístupniť verejnosti čo najširšie spektrum informácií a zdôraznil, že niektoré konania boli verejnosti prístupné a bude verejne prístupný aj rozhodcovský nález.

6. Vzhľadom na uvedené sú preskúmané rozhodnutia podľa žalobcu založené na nesprávnom posúdení právnej stránky veci, sú nedostatočne odôvodnené a je potrebné ich pre ich nepreskúmateľnosť zrušiť, rovnako tak z dôvodu, že skutkový stav bol nedostatočne zistený, je v rozpore s obsahom administratívneho spisu a nemá v ňom oporu. Podľa žalobcu sú preskúmané rozhodnutia aj v rozpore s § 12 infozákona, z čoho vyplýva, že žalovaný ako povinná osoba neposudzoval trvanie dôvodu nesprístupnenia, a neposúdil silu verejného záujmu, ktorá môže prelamovať ochranu dôvernosti informácií, čo môže v danej veci znamenať, že oprávnenie odmietnuť sprístupnenie požadovaných informácií už netrvalo v čase žalobcom podanej žiadosti. S poukazom na § 12 infozákona neboli splnené podmienky na odmietnutie sprístupnenia informácií, preto povinná osoba konala nezákonne. Žalovaný, pokiaľ sa stotožnil s prvostupňovým rozhodnutím, teda uspokojil sa s tým, že požadované informácie sa týkajú rozhodovacej činnosti orgánov činných v trestnom konaní, takýto postup žalovaného bol podľa žalobcu nesprávny, resp. nedostatočne odôvodnený, čo dokazuje, že žalovaný vec neposúdil v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie a nesprístupnil žalobcovi ani informácie, ktoré sú inak verejne prístupné – napríklad preklad rozhodcovského rozsudku, ktorý bol žalobcovi poskytnutý zo strany Ministerstva financií Slovenskej republiky. Žalobca ďalej poukázal na to, že sprístupniť takýto dokument nezakazuje ani Trestný poriadok. Podľa žalobcu sa žalovaný vôbec nezaoberal právom EÚ a takýto postup je podľa neho nezákonný, a to úmyselne. S poukazom na Dôvodovú správu k infozákonu a rozhodovaciu činnosť súdov, ktorá zahŕňa rozšírenie okruhu sprístupňovaných informácií, žalobca poukázal na neznalosť práva zo strany žalovaného. Podľa žalobcu bol žalovaný povinný mu sprístupniť požadované informácie alebo uviesť relevantný dôvod pre ich nesprístupnenie. Informácie sa týkajú veci dávno skončenej, preto nemôžu zmať alebo sťažiť objasnenie a vyšetrovanie veci. Takisto rozhodcovský nález je verejne prístupným dokumentom, teda dôvod na jeho nesprístupnenie neexistuje.

7. Vo vzťahu k výroku o odmietnutí sprístupnenia informácie z dôvodu, že ju povinná osoba nemá k dispozícii, žalobca namietal, že žalovaný vedel, že predmetnou informáciou disponuje Ministerstvo

financií Slovenskej republiky, preto mal žiadosť žalobcu postúpiť. Ak tak nekonal, jeho postup bol nezákonný.

8. Na základe uvedeného žalobca žiadal, aby súd preskúmané rozhodnutia zrušil a uložil povinnosť žalovanému požadované informácie sprístupniť.

III.

Vyjadrenie žalovaného

9. V rámci reakcie na súdom doručenú žalobu sa žalovaný vyjadril podaním doručeným krajskému súdu dňa 23.02.2021. Po zhrnutí skutkového stavu a obsahu žaloby sčasti zopakoval svoju argumentáciu uvedenú v preskúmaných rozhodnutiach a zdôraznil, že § 11 ods. 1 písm. d) infozákona obsahuje obmedzenie sprístupnenia informácií, ktoré vykazujú určitý vzťah k rozhodovacej činnosti orgánov činných v trestnom konaní, a to bez ohľadu na štádium konania, teda podľa žalovaného je právne irelevantné, či sa vo veci koná alebo už bolo konanie ukončené. Žalobca postuloval sprístupnenie informácií zabezpečených orgánmi činnými v trestnom konaní do vyšetrovacieho spisu. Tieto prvky určovali rozhodovací proces policajta, preto sú žiadané informácie podľa žalovaného takými, ktoré nie je povinný sprístupniť, ba naopak, je povinný ich chrániť. Je pritom úplne nepodstatné, v akom štádiu sa nachádza trestné konanie, keďže infozákon nediferencuje štádiá trestného konania v kauzalite na povinnosť sprístupnenia informácií určitého typu. Akceptujúc žalobcovu teóriu, že ukončením trestného konania vzniká právo na informácie z trestného spisu, zákonom ustanovené neverejné konanie (predprípravné a prípravné) by sa stabilizovalo do polohy konania verejného s právom kohokoľvek na poznanie materiálnej zložky spisu, čo je podľa žalovaného absurdná teoretická konštrukcia.

10. Žalovaný uzavrel, že preskúmané rozhodnutia boli vydané v súlade so zákonom a navrhol žalobu podľa § 190 SSP zamietnuť.

IV.

Replika žalobcu, duplika žalovaného

11. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadril žalobca podaním doručeným krajskému súdu 14.06.2021 (replika). Opätovne poukázal na Dôvodovú správu k infozákonu, zdôraznil úmysel zákonodarcu rozšíriť okruh informácií, ktoré sa poskytujú, a uzavrel, že právny názor žalovaného je nesprávny. Dodal, že účelom infozákona je poskytovať informácie týkajúce sa rozhodovania o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb a cieľom zákonného obmedzenia je ochrana pred neprimeraným zasahovaním do rozhodovacej činnosti orgánov činných v trestnom konaní a záujem na nestrannom a nezávislom súdnictve, čo sa viaže predovšetkým na prebiehajúce konania.

12. V ďalšej časti svojej argumentácie žalobca podrobne polemizoval s argumentáciou žalovaného uvedenou v jeho vyjadrení k žalobe s tým, že spochybnil jej dôvodnosť, a zdôraznil právo každého na informácie, ktoré nemôže byť anulované, resp. vylúčené. Poukázal na princíp rešpektovania minimalizácie zásahu do základných práv a maximalizácie zachovania obsahovej podstaty základného práva. V závere repliky žalobca zotrval na svojej žalobnej argumentácii vrátane petitu.

13. K replike žalobcu sa vyjadril žalovaný podaním doručeným krajskému súdu dňa 25.09.2024 (duplika). Podľa jeho názoru žalobca v replike neuviedol žiadne nové právne relevantné skutočnosti, ktoré by mohli mať vplyv na predchádzajúce posúdenie veci. Žalovaný naďalej nesúhlasil s podanou žalobou, zotrval na svojich právnych záveroch vyjadrených jednak v napadnutom rozhodnutí, jednak v jeho vyjadrení k žalobe, a uzavrel, že preskúmané rozhodnutia sú zákonné a vecne správne. Opätovne navrhol žalobu ako nedôvodnú zamietnuť.

14. Duplika bola žalobcovi doručená dňa 27.08.2025 a žalobca sa k nej ďalej nevyjadroval.

V.

Relevantná právna úprava

15. Podľa § 493e SSP konania začaté a neskončené do 30. júna 2023 sa dokončia podľa tohto zákona v znení účinnom do 30. júna 2023; ustanovenie § 493f tým nie je dotknuté.

16. Podľa § 6 ods. 1 SSP správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

17. Podľa § 6 ods. 2 písm. a) SSP správne súdy rozhodujú v konaniach o správnych žalobách.

18. Podľa § 49 ods. 2 písm. c) SSP žalobca nemusí byť zastúpený podľa odseku 1 v konaní o správnej žalobe vo veciach slobodného prístupu k informáciám podľa osobitného predpisu.

19. Podľa § 190 SSP ak správny súd po preskúmaní rozhodnutia alebo opatrenia žalovaného dospeje k záveru, že žaloba nie je dôvodná, rozsudkom ju zamietne.

20. Podľa § 168 SSP žalovanému prizná správny súd podľa pomeru jeho úspechu vo veci voči žalobcovi právo na náhradu dôvodne vynaložených trov konania iba, ak to možno spravodlivo požadovať. Orgánu štátnej správy však náhradu trov právneho zastúpenia možno priznať len výnimočne.

21. Podľa § 1 ods. 1 infozákona tento zákon upravuje podmienky, postup a rozsah slobodného prístupu k informáciám.

22. Podľa § 3 ods. 1 infozákona každý má právo na prístup k informáciám, ktoré majú povinné osoby k dispozícii.

23. Podľa § 3 ods. 3 infozákona informácie sa sprístupňujú bez preukázania právneho alebo iného dôvodu alebo záujmu, pre ktorý sa informácia požaduje.

24. Podľa § 11 ods. 1 písm. d) infozákona povinná osoba obmedzí sprístupnenie informácie alebo informáciu nesprístupní, ak sa týka rozhodovacej činnosti súdu vrátane medzinárodných súdnych orgánov alebo orgánu činného v trestnom konaní okrem informácie, ktorá sa sprístupňuje podľa osobitného predpisu, rozhodnutia policajta v prípravnom konaní podľa druhej časti druhej hlavy piateho dielu Trestného poriadku a informácie o vznesení obvinenia vrátane opisu skutku, ak ich sprístupnenie nezakazuje zákon alebo ak ich sprístupnenie neohrozuje práva a právom chránené záujmy.

25. Podľa § 12 infozákona všetky obmedzenia práva na informácie vykonáva povinná osoba tak, že sprístupní požadované informácie vrátane sprievodných informácií po vylúčení tých informácií, pri ktorých to ustanovuje zákon. Oprávnenie odmietnuť sprístupnenie informácie trvá iba dovtedy, kým trvá dôvod nesprístupnenia.

26. Podľa § 15 ods. 1 infozákona ak povinná osoba, ku ktorej žiadosť smeruje, nemá požadované informácie k dispozícii a ak má vedomosť o tom, kde možno požadovanú informáciu získať, postúpi žiadosť do piatich dní odo dňa doručenia žiadosti povinnej osobe, ktorá má požadované informácie k dispozícii, inak žiadosť odmietne rozhodnutím (§ 18).

27. Podľa § 22 ods. 1 infozákona ak nie je v tomto zákone ustanovené inak, použijú sa na konanie podľa tohto zákona všeobecné predpisy o správnom konaní.

28. Podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

VI.

Posúdenie vecí správnym súdom

29. Podľa § 3 ods. 1, ods. 3 písm. b) zákona č. 151/2022 Z. z. o zriadení správnych súdov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 151/2022 Z. z.“) začal Správny súd v Bratislave dňa 01.06.2023 svoju činnosť a súčasne výkon súdnictva prešiel z Krajského

súdu v Bratislave, Krajského súdu v Nitre a Krajského súdu v Trnave na Správny súd v Bratislave (ďalej aj „správny súd“ alebo „súd“) vo všetkých veciach, v ktorých je od 01.06.2023 daná právomoc správnych súdov. V súlade s platným a účinným rozvrhom práce správneho súdu bola vec, pôvodne vedená pred Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 6S/218/2020, v zmysle § 51 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky pridelená do senátu 5S správneho súdu, kde je vedená pod sp. zn. BA-6S/218/2020.

30. Účastníci konania netrvali na nariadení pojednávania a nebol daný ani iný dôvod na jeho nariadenie podľa § 107 ods. 1 SSP, správny súd preto vec preskúmal bez nariadenia pojednávania, s verejným vyhlásením rozsudku formou vyvesenia jeho skráteného písomného vyhotovenia bez odôvodnenia na úradnej tabuli súdu po dobu 14 dní (§ 137 ods. 3, ods. 4 SSP). Termín a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia bol oznámený na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu dňa 10.10.2025 (oznámenie bolo vyvesené od 10.10.2025 do 25.10.2025), teda bola dodržaná zákonná 5-dňová lehota v zmysle § 137 ods. 4 SSP. Dňom vyhlásenia rozsudku v zmysle § 137 ods. 3 SSP je deň 30.10.2025.

31. Správny súd v Bratislave ako súd vecne a miestne príslušný na konanie v danej veci podľa § 10, § 13 ods. 1 SSP a § 3 ods. 3 písm. b) zákona č. 151/2022 Z. z. preskúmal napadnuté rozhodnutie v spojení s prvostupňovým rozhodnutím žalovaného vrátane konania, ktoré predchádzalo ich vydaniu, v rozsahu dôvodov uplatnených v žalobe, a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná.

32. Žalobca sa žalobou podanou v tomto konaní domáhal preskúmania zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného v spojení s jeho prvostupňovým rozhodnutím vo veci sprístupnenia informácií, vymedzených žiadosťou doručenou žalovanému dňa 12.05.2020, v rozsahu a znení uvedenom v bode 1. rozsudku. Žalovaný prvostupňovým rozhodnutím teda rozhodol o viacerých požiadavkách žalobcu na poskytnutie informácií, pričom s jednotlivými požiadavkami sa vysporiadal nasledujúcim spôsobom:

- sčasti nevyhovel sprístupneniu informácií vo vzťahu k rozhodnutiu policajta sp. zn. ČVS: E./F. zo dňa 24.10.2014, keďže rozhodnutie sprístupnil, ale až po vylúčení (vymazaní) osobných údajov s poukazom na § 9 ods. 2 infozákona; v tejto časti žalobca prvostupňové rozhodnutie nenapadol rozkladom a k tejto časti neargumentuje ani v podanej žalobe, preto správny súd v tejto časti preskúmané rozhodnutia nepodrobil meritórnemu prieskumu;
- nevyhovel žiadosti žalobcu o sprístupnenie informácií týkajúcich sa trestného oznámenia a jeho doplnenia v trestnej veci sp. zn. ČVS: E./F., listinného dôkazu – prekladu rozhodcovského nálezu IC SID vo veci ARB 14/14 a nadväzujúcich listín dokumentovaných v trestnej veci sp. zn. ČVS: E./F., a tiež informácií týkajúcich sa stavu a predmetu trestného konania sp. zn. ČVS: E./F. a ČVS: G./X-XXX-XX-XXXX, s poukazom na § 11 ods. 1 písm. d) infozákona, teda že žiadané informácie sa týkajú rozhodovacej činnosti orgánu činného v trestnom konaní;
- odmietol žiadosť žalobcu v časti ním položených otázok s poukazom na § 15 ods. 1 infozákona, teda z dôvodu, že požadovanú informáciu nemá v dispozícii a nie je mu známy subjekt, ktorý by ju v dispozícii mal.

33. Úlohou správneho súdu v tomto správnom súdnom konaní teda bolo posúdiť správnosť záverov žalovaného vo vzťahu k nevyhoveniu žiadosti žalobcu o poskytnutie informácií podľa § 11 ods. 1 písm. d) infozákona v konkrétnych trestných veciach a tiež vo vzťahu k odmietnutiu jeho žiadosti v časti položených otázok podľa § 15 ods. 1 infozákona. Správny súd závery žalovaného preskúmal v kontexte žalobcom vymedzených žalobných námietok, ktorými bol viazaný (§ 134 ods. 1 SSP) a ktoré žalobca zaradil pod žalobné dôvody podľa § 191 ods. 1 písm. c), písm. d), písm. e), písm. f) SSP. V súvislosti s označenými žalobnými dôvodmi správny súd uvádza, že žalobné dôvody podľa § 191 ods. 1 písm. e), písm. f) SSP boli žalobcom len deklarované, v podanej žalobe im však chýba obsahové vymedzenie, teda uvedenie konkrétnych skutkových a právnych dôvodov, pre ktoré žalobca považuje v tomto smere preskúmané rozhodnutia za nezákonné [§ 182 ods. 1 písm. e) SSP], preto tieto žalobné dôvody správny súd nemohol preskúmať a relevantne sa k nim vyjadriť.

34. Následne sa správny súd zameril na obsah preskúmaných rozhodnutí z hľadiska možného naplnenia žalobného dôvodu podľa § 191 ods. 1 písm. d) SSP, ktorý je kľúčovým vo vzťahu k vysporiadaniu sa s ďalšími žalobnými námietkami, konkrétne s námietkou nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 191 ods. 1 písm. c) SSP. Správny súd v tejto súvislosti tak, ako v iných svojich

predchádzajúcich rozhodnutiach, už notoricky opakuje, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia je jednou z najzávažnejších väd, ktorými môže byť rozhodnutie vydané v ktoromkoľvek administratívnom konaní zaťažené, pretože táto vada nielenže znemožňuje zistiť účastníkovi konania dôvody, pre ktoré bolo rozhodnutie vydané, a následne uplatniť možnosť sa proti nemu brániť, ale znemožňuje i prieskum takéhoto rozhodnutia správnym súdom a porušuje princíp právnej istoty a legitímnych očakávaní. Za nepreskúmateľné sa považuje také rozhodnutie, ktoré je nezrozumiteľné, teda nejasné alebo protirečivé, a rozhodnutie, ktoré je nedostatočne odôvodnené, teda také, z ktorého nie je možné jednoznačne zistiť dôvody, ktoré k nemu viedli, resp. úvahy, ktorými sa administratívny orgán pri formovaní záverov v ňom vyjadrených riadil. Podľa názoru správneho súdu však preskúmané rozhodnutia ako celok nevykazujú také nedostatky odôvodnenia, ktoré by dosahovali intenzitu vady nepreskúmateľnosti.

35. Žalovaný preskúmané rozhodnutia vo vzťahu k nevyhoveniu žiadosti podľa § 11 ods. 1 písm. d) infozákona odôvodnil v prvostupňovom rozhodnutí s poukazom na znenie označeného ustanovenia, ktoré podrobne analyzoval. Aplikujúc jeho doslovný výklad prijal záver, že povinnosť zverejňovania vo vzťahu k nemu sa vzťahuje len na rozhodnutia policajta vydané v prípravnom konaní podľa Trestného poriadku za predpokladu, že by ich sprístupnením neboli ohrozené práva a právom chránené záujmy alebo by to nezakazoval zákon, a taktiež sa vzťahuje na informácie o vznesení obvinenia, vrátane opisu skutkových okolností trestne relevantného deja, za predpokladu, že by ich sprístupnením neboli ohrozované práva a právom chránené záujmy alebo by to nezakazoval zákon. Žalovaný tzv. pozitívnym vymedzením zákonného textu vyvodil, že ostatné rozhodnutia policajta v trestnom konaní a zákonom nepredpokladané úkony trestného konania, napríklad vykonané procesné úkony, podnet na trestné konanie (trestné oznámenie alebo iná zákonom predvídaná okolnosť), aplikácia dôkazných prostriedkov, zabezpečovanie dôkazov a ich obsah, stav predprípravného a prípravného konania, vykazujúce reláciu na rozhodovacia činnosť orgánu činného v trestnom konaní, dôvodne požívajú ochranu pred sprístupňovaním, a teda v podstate verejným poznáním. Negatívnym výkladom predmetného ustanovenia potom žalovaný prijal záver, že všetky ostatné úkony okrem tých, ktoré toto ustanovenie obsahuje, majúce vzťah k rozhodovaniu orgánu činného v trestnom konaní, nepodliehajú sprístupneniu v spojení s uplatňovaním všeobecného a subjektívneho práva na informácie. Dôsledkom toho podľa žalovaného je, že informovanie sa obmedzuje v závislosti od okolností individuálne určenej veci, jednotlivito i vo vzájomných vzťahoch, a to na základe rozhodnutia povinnej osoby. Miera ochrany môže spočívať v nesprístupnení informácie absolútnou formou alebo v sprístupnení informácie sčasti, pričom je nutné veľmi prísne zohľadňovať, či čiastočné sprístupnenie informácie nie je nedôvodnou ingerenciou do pôsobnosti štátneho orgánu z hľadiska alternatívy destabilizácie jeho činnosti alebo zmarenia plnenia úloh, ktoré sú mu uložené zákonom a či nie je nedôvodným vstupom do rozhodovacieho mechanizmu orgánov činných v trestnom konaní (ďalej len „OČTK“). Je preto treba zároveň prísne skúmať otázku možného neopodstatneného vstupu do podstaty a významu trestného práva ako krajného prostriedku ochrany spoločnosti pred nebezpečnými konaniami. Trestné právo ako odvetvie práva štátu tvorí prioritne represívnu skladbu právneho systému, konštruovanú kogentnými normami zasahujúcimi za zákonom predvídaných podmienok do základných práv a slobôd subjektov. Táto vážnosť trestného práva sa podľa žalovaného nevyhnutne musí prejavovať zvýšenou ochranou údajov z trestných konaní, ktoré nemôžu byť voľne dostupné v spoločenskom priestore, predpokladajúc mieru potrebného rešpektu spoločnosti pred jeho autoritatívnym charakterom a pôsobením. Z tohto dôvodu podľa žalovaného aj infozákon disponuje prvkami, ktoré chránia okrem práva na informácie aj ďalšie spoločenské hodnoty a záujmy. Žalovaný poukázal na čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ktorý tvorí ústavný limit konania štátnych orgánov, a vyvodil, že § 11 ods. 1 písm. d) infozákona je potrebné vnímať ako zakazujúcu normu. S poukazom na uvedeného je podľa žalovaného evidentné, že trestné oznámenie, ani do trestného konania zabezpečené listinné dôkazy, sprístupneniu na základe uplatneného subjektívneho práva nepodliehajú. Povinná osoba tak vo vzťahu k nim obmedzuje sprístupnenie informácie absolútne. Meritum žiadosti je podľa žalovaného výrazom ustanovenia § 196 ods. 1 Trestného poriadku, ktorý ustanovuje podmienky podania oznámenia, ktoré nasvedčuje podozreniu z trestného činu. Trestné oznámenie je vyjadrením skutkových okolností a priebehu skutkového deja s možným trestnoprávne relevantným základom uvádzaným osobou oznamovateľa. Okolnosti uvádzané oznamovateľom je podľa žalovaného nutné vyhodnotiť z pozície skutkovej a následne právnej, ktorá znamená spôsob rozhodnutia. Trestné oznámenie je prvotným aktom, ktorým sa trestné konanie začína, o ňom orgán činný v trestnom konaní koná a môže ho dopĺňať podľa normatívneho textu § 196 ods. 2 Trestného poriadku. Trestné oznámenie je teda materiálным základom, od ktorého sa derivujú ďalšie úkony policajta alebo prokurátora. Podľa žalovaného dokonca okolnosť, či bolo podané trestné oznámenie vo vzťahu k určitému skutkovému základu, presahuje legitímne hranice práva na informácie, ktoré

nie je neobmedzené. Naopak, je obmedzené záujmami deklarovanými inými právnymi predpismi, ako i normatívnym textom samotného infozákona, v danom prípade ustanovením § 11 ods. 1 písm. d) infozákona. Oznamenie o podozrení zo spáchania trestného činu, okolnosť jeho podania a samozrejme náhľad na jeho materiálnu stránku nevyhnutne musia požívať ochranu pred sprístupnením. Túto ochranu priznáva sám zákon z dôvodu záujmu spoločenského, prevyšujúceho záujem na individuálnom uspokojení práva na informácie. Trestné oznámenie a skutočnosti v ňom uvedené v kontexte s ďalšími dôkazmi kreujú ďalšiu rozhodovaciu činnosť OČTK. Štátny orgán je povinný ich chrániť. Rovnako prísne je podľa žalovaného potrebné nazerať aj na Trestný poriadok, ktorý veľmi precízne ustanovuje možnosti nadobudnúť poznatky o konkrétnej trestnej veci podľa § 69 Trestného poriadku. Rešpektovanie zákonných textov nemôže byť obchádzané prostredníctvom infozákona. Žalovaný uzavrel, že infozákon je založený na princípe generálnej klauzuly s negatívnou enumeráciou, ktorá znamená, že povinné osoby nesprístupňujú informácie, na ktoré je viazaný zákonný zákaz, ostatné informácie podliehajú aktu sprístupnenia. Zákazy sú formulované buď explicitne alebo implicitne, kedy je zákaz možné vyvodiť z účelu osobitného zákona a vzťahov, ktoré upravuje, ako napríklad Trestný poriadok.

36. Vo vzťahu k listinným dôkazom zabezpečeným pre účel trestného konania je podľa žalovaného možné aplikovať obdobnú argumentáciu, keďže OČTK v nadväznosti na § 119 Trestného poriadku zabezpečili do trestného konania listinné dôkazy a tieto zadokumentovali do spisu, čo je podľa žalovaného výrazom dokazovania, a teda myšlienkovej činnosti vyšetrovateľa. Listinný dôkaz nie je informáciou, ktorá podľa § 11 ods. 1 písm. d) infozákona podlieha povinnosti sprístupnenia, pričom ide aj o rozpor s Trestným poriadkom, ktorý v § 69 upravuje osoby s legitimitou nazerať do spisu, ktorou však žalobca ako žiadateľ nie je. Žalovaný tak požadované informácie nesprístupnil.

37. K požadovanej informácii o stave a predmete konkrétnych trestných konaní žalovaný v prvostupňovom rozhodnutí uviedol, že informácie nesprístupní. Poukázal na to, že infozákon neprikazuje takéto informácie zverejniť. Zdôraznil, že predmet trestného konania je výrazom jeho materiálnej stránky, teda výrazom priebehu trestne relevantného skutkového deja, o ktorom OČTK konajú a rozhodujú. Podľa žalovaného nie je pochyb, že žiadaná informácia sa týka rozhodovacej činnosti policajta. Ide o vlastnú rozhodovaciu činnosť, teda činnosť podľa § 11 ods. 1 písm. d) infozákona. Informácia o tom, že konkrétne trestné konanie bolo alebo nebolo skončené a informácia o spôsobe jeho skončenia vrátane jeho predmetu, podľa žalovaného nie je výrazom tých údajov, ktoré je povinná osoba viazaná publikovať v spojení s uplatneným právom na informácie. Pokiaľ neboli v predmetných veciach vydané rozhodnutia predpokladané na zverejnenie ustanovením § 11 ods. 1 písm. d) infozákona, povinná osoba netrpí povinnosťou sprístupniť informácie, ktoré sa týkajú rozhodovacej činnosti OČTK. Žalovaný dodal, že v danej veci takéto zverejniteľné rozhodnutia vydané neboli, preto obmedzil sprístupnenie informácie absolútne, a to aj s poukazom na primárne represívny charakter odvetvia trestného práva, minimalizáciu zásady verejnosti v štádiách prípravného a predprípravného konania podľa Trestného poriadku, ako aj na konštantnosť rozhodovacieho procesu povinnej osoby v správnych konaniach tak, aby v obdobných prípadoch nevznikali v rozhodnutiach neodôvodnené rozdiely.

38. Odmietnutie žiadosti podľa § 15 ods. 1 infozákona žalovaný v prvostupňovom rozhodnutí odôvodnil s poukazom na to, že táto časť požadovaných informácií sa týka právneho poradenstva na úseku práva a vytvorenia informácie, ktorá v momente rozhodovania o žiadosti neexistuje, vrátane informácií pro futuro. Žalovaný uviedol, že žalobca ako žiadateľ sa v tejto časti žiadosti domáhal vysvetlenia právnych aspektov aplikácie ustanovení Trestného poriadku a informácií, ktoré môžu, ale nemusia nastať v budúcnosti. Žalovaný konštatoval, že túto informáciu nemá k dispozícii, keďže nebola vytvorená, a dodal, že jeho úlohou je poskytovať pravdivé, úplné a korektné informácie, nie informácie založené na domnienkach. Jeho úlohou nie je poskytovanie právneho poradenstva, keďže toto je otázkou výkonu advokácie alebo Centra právnej pomoci. Poukázal na výklad pojmu informácia a zhrnul, že informáciou je určitý prejav vo vonkajšom svete, zachytený, zhmotnený, ľahko extrahovateľný, pričom tento môže byť predmetom sprístupnenia len za predpokladu, že sa na neho nevzťahuje niektorý z dôvodov obmedzení podľa § 8 až § 11 infozákona alebo ak sprístupnenie nezakazuje osobitný zákon. Pojem informácia nemožno aplikovať na každý údaj, ktorý vznikne vo vedomí človeka s tendenciou poznať ho. Poznatelnou informáciou je to, čo má skutočne povinný subjekt k dispozícii a toto zároveň nie je regulované obmedzujúcimi alebo zakazujúcimi dôvodmi. Žalovaný v nadväznosti na uvedený výklad pojmu informácia uzavrel, že požadovanou informáciou nedisponuje, keďže takéto informácia v súhrne nebola vytvorená, navyše sa vyžadujú údaje, ktoré majú komentovať budúci, ešte nevzniknutý stav. Komplex žiadaných údajov nie je zaznamenaný na listine, ani nevzišiel z korektného procesu

práce informačných systémov. Uzavrel, že v kauzálnom vzťahu s pojmom informácia nemá žiadanú informáciu k dispozícii, netrpí povinnosťou ju vytvárať a nemá vedomosť o tom, kde túto informáciu možno získať. V tejto súvislosti žalovaný poukázal najmä na rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (rozsudok sp. zn. 8Sž/2/2010 zo dňa 09.12.2010, rozsudok sp. zn. 4Sžso/31/2008 z 26.02.2009), pričom zdôraznil, že z infozákona nevyplýva, že by povinné osoby museli vykonávať na žiadosť oprávnených osôb také úkony, ktoré nesmerujú k výkonu ich právomoci, alebo realizovať šetrenia či kontrolnú alebo vyhodnocovaciu činnosť.

39. Napadnutým rozhodnutím žalovaný prvostupňové rozhodnutie ako vecne správne potvrdil, keď mal za to, že neboli zistené žiadne dôvody, ktoré by opodstatňovali zmenu alebo zrušenie prvostupňového rozhodnutia. S poukazom na rozhodovaciu činnosť súdov a znenie ustanovení infozákona vyslovil názor, že § 11 ods. 1 písm. d) infozákona obsahuje obmedzenie sprístupnenia všetkých tých informácií, ktoré vykazujú určitý vzťah k rozhodovacej činnosti OČTK. Z aplikačnej praxe podľa žalovaného vyplýva, že pod predmetné ustanovenie patrí obmedzenie sprístupnenia nielen rozhodnutí policajta, ale aj dokumentov, podkladov či iných informácií, ktoré vykazujú vzťah k rozhodovacej činnosti súdu či OČTK, informácií o podaniach a iných aktoch, na podklade ktorých bolo trestné konanie začaté, zápisnice o procesných úkonoch, listinné dôkazy, štádiá vyšetrovania a ich závery vykazujúce reláciu k rozhodovacej činnosti OČTK, ktoré nepodliehajú zákonnému príkazu sprístupnenia. Žalovaný sa nestotožnil s výkladom ustanovenia § 11 ods. 1 písm. d) infozákona zo strany žalobcu, ktorý argumentoval tým, že dôvod obmedzenia poskytnúť informácie pominul, pretože všetky konania sú už skončené. V tejto súvislosti uviedol, že ide len o subjektívne vnímanie žalobcu, ktoré z predmetného ustanovenia, ani z iných ustanovení infozákona nevyplýva. Žalovaný sa preto v plnom rozsahu stotožnil so závermi a odôvodnením prvostupňového rozhodnutia, že žalobcom požadované informácie sa týkajú rozhodovacej činnosti orgánu činného v trestnom konaní, pričom nejde o povinne sprístupňované informácie podľa § 11 ods. 1 písm. d) infozákona, resp. že žalovaný ako povinná osoba niektoré informácie k dispozícii nemá, teda stotožnil sa aj so záverom prvostupňového rozhodnutia týkajúcim sa odmietnutia žiadosti vo vzťahu k položeným otázkam s poukazom na to, že požadované informácie k dispozícii nemá a nie je mu ani známy subjekt, ktorý by nimi disponoval.

40. Správny súd, berúc do úvahy vyššie zhrnuté odôvodnenie preskúmaných rozhodnutí, nepovažuje žalobnú námietku podľa § 191 ods. 1 písm. d) SSP za opodstatnenú. Podľa názoru správneho súdu sa žalovaný dostatočne a presvedčivo, v rámci možností daných charakterom veci (ochrana žiadaných informácií), vysporiadal nielen s podstatou samotnej veci, t. j. s dôvodmi nesprístupnenia požadovaných informácií, ale v odvolacom konaní sa vyjadril aj k podstatným odvolacím námietkam žalobcu, pričom dal presvedčivú odpoveď na nastolené otázky, teda jasne a zrozumiteľne zdôvodnil, prečo rozhodol tak, ako rozhodol, a z čoho pritom vychádzal, vrátane poukazu na rozhodovaciu činnosť súdov a aplikované zákonné ustanovenia. Podľa názoru správneho súdu žalovaný v preskúmaných rozhodnutiach rozvinul aj vlastné úvahy a jeho rozhodnutia nie sú ani protirečivé, práve naopak - sú logické, argumentačne nadväzujúce a dostatočne vysvetľujú úvahy žalovaný tak teoretického charakteru, ako aj v prepojení na predmetnú vec, resp. žiadosť žalobcu. Navyše žalobca svoju argumentáciu vo vzťahu k tomuto žalobnému dôvodu formuloval len všeobecne, bez poukazu na konkrétne nedostatky odôvodnenia preskúmaných rozhodnutí, ktoré by mali byť dôvodom na konštatovanie takejto vady. Žalobca len vágne poukázal na to, že žalovaný sa uspokojil so záverom prvostupňového rozhodnutia a vec neposúdil v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie, avšak neuviedol, v čom presne má nedostatok zrozumiteľnosti či dôvodov preskúmaných rozhodnutí spočívať, teda v čom vidí jeho nepreskúmateľnosť, ani aký má tento nedostatok vplyv na jeho práva. Podstatou žalobnej argumentácie je skôr nespokojnosť žalobcu s výsledkom konania, resp. s tým, akým spôsobom sa žalovaný vysporiadal s jeho námietkami a argumentami, keďže jeho žiadosti nebolo vyhovené. Táto skutočnosť však nie je spôsobilá založiť nezákonnosť napadnutého rozhodnutia z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti. Správny súd nad rámec uvedeného zdôrazňuje, že zo strany orgánov verejnej správy nie je potrebné dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi (m. m. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 76/07, I. ÚS 241/07, ako i rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva vo veciach H. proti I., H. J. proti Španielsku, Georgiadis proti Grécku), čo v prejednáwanej veci bolo splnené. Pokiaľ ide o poskytnutie rozhodcovského (arbitrážneho) rozsudku zo strany Ministerstva financií Slovenskej republiky, ktoré žalobca v súvislosti s nedostatkom odôvodnenia napadnutého rozhodnutia namietal, je potrebné uviesť, že táto skutočnosť nevyplýva z obsahu administratívneho spisu, teda v čase rozhodovania

žalovaného táto nebola k dispozícii a žalovaný nebol povinný sa ňou zaoberať v napadnutom rozhodnutí. Svedčí o tom aj obsah príloh predložených žalobcom k žalobe, podľa ktorých k poskytnutiu prekladu arbitrážneho rozhodnutia malo dôjsť odpoveďou zo dňa 16.09.2020, teda až po vydaní napadnutého rozhodnutia. Navyše je potrebné podotknúť, že žalovaný bol povinný zaoberať sa poskytnutím informácií v rozsahu vymedzenom žiadosťou žalobcu, ktorá bola zameraná na informácie týkajúce sa ním označených trestných konaní. Arbitrážne rozhodnutie pritom predstavovalo listinný dôkaz v trestnom konaní, teda jeho sprístupnenie podliehalo posudzovaniu v režime konania vedeného zo strany OČTK. Žalovaný pri poskytovaní informácií mohol čerpať len zo zdrojov, ktoré mal on sám k dispozícii (§ 3 ods. 1 infozákona).

41. Správny súd tak uzatvára, že nezistil taký nedostatok odôvodnenia podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku, ktorý by zakladal existenciu žalobného dôvodu podľa § 191 ods. 1 písm. d) SSP, teda nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia.

42. V nadväznosti na uvedené správny súd ďalej skúmal správnosť právnych záverov, resp. právneho posúdenia danej veci, vyslovených žalovaným v preskúmaných rozhodnutiach. Vychádzal pritom z premisy, že nesprávnym právnym posúdením veci v zmysle § 191 ods. 1 písm. c) SSP sa rozumie stav, kedy príslušný orgán na správne a úplne zistený skutkový stav aplikuje nesprávnu právnu normu alebo jej časť, prípadne ak správne aplikovanú právnu normu nesprávne vyloží a v dôsledku toho dospeje k nesprávnym právnym záverom. V predmetnej veci žalobca namietal nesprávne právne posúdenie veci vo vzťahu k aplikácii § 11 ods. 1 písm. d), § 12, § 15 ods. 1 infozákona.

43. Ustanovenie § 11 infozákona, ktoré je označené ako „Ďalšie obmedzenia prístupu k informáciám“, je jednou zo zákonných výnimiek z povinnosti poskytovať informácie, na prístup ku ktorým má právo každý, ak sú v dispozícii povinnej osoby (§ 3 ods. 1 infozákona). Podľa § 11 ods. 1 písm. d) infozákona povinná osoba obmedzí sprístupnenie informácie alebo informáciu nesprístupní, ak sa týka rozhodovacej činnosti súdu vrátane medzinárodných súdnych orgánov alebo orgánu činného v trestnom konaní, s výnimkou informácií, ktoré sa sprístupňujú podľa osobitného predpisu (zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ďalej len „zákon o súdoch“), rozhodnutí policajta v prípravnom konaní podľa druhej časti druhej hlavy piateho dielu Trestného poriadku (rozhodnutie o postúpení veci, zastavení trestného stíhania, podmiennečnom zastavení trestného stíhania, podmiennečnom zastavení trestného stíhania spolupracujúceho obvineného, zmier a prerušenie trestného stíhania) a informácií o vznesení obvinenia vrátane opisu skutku, ak ich sprístupnenie nezakazuje zákon alebo ak ich sprístupnenie neohrozuje práva a právom chránené záujmy. Predmetné ustanovenie infozákona teda výslovne ukladá povinnej osobe obmedziť sprístupnenie konkrétnej informácie alebo túto vôbec nesprístupniť, ak ide o rozhodovaciu činnosť súdov alebo OČTK, za súčasného splnenia podmienky, že nejde o zákonné výnimky z tohto ustanovenia, uvedené vyššie. Pri rozhodovaní o infožiadosti vo vzťahu k predmetnému ustanoveniu je preto rozhodujúca správna úvaha povinnej osoby, ktorá musí s ohľadom na okolnosti veci, teda na podstatu konkrétnej žiadanej informácie, posúdiť a ustáliť, či - v prvom rade - ide o informáciu týkajúcu sa rozhodovacej činnosti označených orgánov, následne, či sa jedná o zákonnú výnimku, na ktorú sa povinnosť obmedzenia nevzťahuje, a napokon, či je poskytnutie takejto informácie potrebné nesprístupniť vôbec alebo jej sprístupnenie len obmedziť.

44. Správny súd konštatuje, že žalovaný v odôvodnení preskúmaných rozhodnutí dostatočne jasne vysvetlil, aké dôvody ho viedli k záveru, že žalobcom požadované informácie vo vzťahu k trestnému oznámeniu, jeho doplneniu, ako aj listinnému dôkazu v trestnom konaní a nadväzujúcich listín, stavu a predmetu trestných konaní, sa týkajú rozhodovacej činnosti OČTK, teda podliehajú zákonnému obmedzeniu, pričom zjavne nejde o zákonné výnimky z tohto obmedzenia upravené predmetným ustanovením, a zodpovedal aj otázku, z akého dôvodu je potrebné požadované informácie úplne vylúčiť z ich poskytnutia, nielen prístup k nim obmedziť. V tejto súvislosti správny súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „NS SR“) sp. zn. 3Sžo/40/2015 zo dňa 19.10.2016, podľa ktorého „...oznámenie o skutočnostiach, že bol spáchaný trestný čin („trestné oznámenie“) podlieha v zmysle § 196 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. právnomu režimu Trestného poriadku. Zo zásady oficiality vyplýva, že orgány činné v trestnom konaní sa ním vždy musia zaoberať a rozhodnúť o spôsobe jeho vybavenia. Informácia, ktorá je obsahom trestného oznámenia sa preto dotýka rozhodovacej činnosti orgánov činných v trestnom konaní a v dôsledku toho podlieha obmedzeniu sprístupnenia informácie podľa § 11 ods. 1 písm. d/ zák. č. 211/2000 Z. z. Právna povaha trestného

oznámenia nie je vylúčená tým, že sa jeho rovnopis nachádza v evidencii žalovaného, ktorý je jeho pôvodcom...“. Taktiež správny súd poukazuje na to, že z rozsudku NS SR sp. zn. 10Sž/3/2016 zo dňa 29.11.2016 vyplýva, že „...mohla byť zverejnená informácia o výsledku konania, nie však informácia o stave, v akom sa trestné konania nachádzajú. V súvislosti so žiadosťou sprístupnenie informácie o stave v akom sa žalobcom označené trestné konania nachádzajú, považuje najvyšší súd za dôležité uviesť, že zo zákonom stanovenej povinnosti sprístupniť požadované informácie sú vylúčené informácie týkajúce sa rozhodovacej činnosti orgánov činných v trestnom konaní, ktorými sú napríklad informácie o postupe vyšetrovania, o jednotlivých úkonoch v trestnom konaní a pod. O trestnom konaní informujú tieto orgány podľa § 6 TP, podľa ktorého sa verejnosť o trestnom konaní informuje poskytovaním informácií oznamovacím prostriedkom, pričom je však možné utajiť tie skutočnosti, ktoré by mohli zmariť alebo sťažiť objasnenie a vyšetrovanie vecí. Pri informovaní musia dbať na ochranu utajovanej skutočnosti, obchodného tajomstva, bankového tajomstva, daňového tajomstva, poštového tajomstva alebo telekomunikačného tajomstva a tiež na to, aby nezverejňovali chránené osobné údaje ani skutočnosti súkromného charakteru, najmä rodinného života, obydli a korešpondencie, ktoré priamo s trestnou činnosťou nesúvisia. Orgány činné v trestnom konaní osobitne dbajú na záujmy maloletých, mladistvých a poškodených, ktorých osobné údaje sa nezverejňujú.“

45. Žalovaným uvádzané dôvody aplikácie § 11 ods. 1 písm. d) infozákona správny súd považuje za dostatočné a v plnom rozsahu sa s nimi stotožňuje, poukazujúc pritom na charakter informácií týkajúcich sa trestného konania, ktoré sa najmä vo svojom rannom štádiu (prípravné konanie) z hľadiska predpokladov pre jeho vedenie len formuje, realizujú sa procesné úkony s dopadom na práva obvinených osôb a od voľby správneho postupu, a teda myšlienkového činnosti OČTK, vo veľkej miere závisí jeho ďalší priebeh, eventuálne i výsledok celého trestného stíhania. Ochrana týchto informácií tak naberá na spoločenskom význame, čo potvrdzujú aj samotné ustanovenia Trestného poriadku (por. § 6, § 69). Zverejnenie predmetných informácií by preto mohlo znamenať nevhodný a neodôvodnený zásah do činnosti OČTK, čo by v konečnom dôsledku mohlo viesť až k zmareniu úloh OČTK či samotného trestného stíhania. Správny súd poukazuje na základný účel trestného konania, ktorým je náležité zistenie trestných činov a ich páchatel'ov tak, aby boli spravodlivo potrestaní a výnosy z trestnej činnosti boli odňaté, pri zachovaní základných práv a slobôd právnických a fyzických osôb (§ 1 Trestného poriadku). Uvedené skutočnosti odôvodňujú úplné vylúčenie týchto informácií z ich poskytnutia, nakoľko aplikácia inštitútu obmedzenia prístupu k nim (v zmysle zúženia rozsahu poskytovaných informácií či anonymizácie niektorých údajov) by nespĺnila svoj účel. S ohľadom na uvedené správny súd zastáva názor, že žalované ustanovenie § 11 ods. 1 písm. d) infozákona správne vyložil a na danú vec správne aplikoval, preto námietky žalobcu v tomto smere nie sú opodstatnené. V tejto súvislosti správny súd poukazuje na rozsudok NS SR sp. zn. 10Sž/3/2016 zo dňa 29.11.2016, podľa ktorého „Cieľom zákonného obmedzenia práva na informácie o činnosti súdov a orgánov činných v trestnom konaní, zamýšľaným zákonodarcom v § 11 ods. 1 písm. d) zákona o slobode informácií, je ochrana pred neprimeraným zasahovaním do vlastnej rozhodovacej činnosti súdu a orgánov činných v trestnom konaní a tým aj verejný záujem na nestrannom a nezávislom súdnictve (čl. 124 a čl. 141 ústavy), ktorý cieľ je potrebné považovať za legitímny s ohľadom na ústavne ustanovený obsah dotknutého základného práva. Z hľadiska posúdenia vhodnosti tohto obmedzenia, teda či obmedzením prístupu k rozhodnutiam súdov a orgánov činných v trestnom konaní možno vymedzený cieľ dosiahnuť, najvyšší súd uvádza, že nesprístupnením informácií o prebiehajúcich konaniach pred vydaním konečného rozhodnutia vo veci samej, je v záujme zachovania nezávislosti a nestrannosti súdneho konania a nezasahovania resp. neovplyvňovania orgánov činných v trestnom konaní v podstate vylúčená verejná diskusia o prejednávanej veci, ktorou by vo veci rozhodujúci sudcovia a orgány činné v trestnom konaní mohli byť ovplyvnení. Toto obmedzenie treba považovať za primerané, keďže informáciu o výsledku rozhodovacej činnosti je súd a orgán činný v trestnom konaní povinný sprístupniť, čím je zabezpečená aj verejná kontrola výkonu súdnej moci.“ Ďalej správny súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „NSS SR“) sp. zn. 4Svk/11/2025 zo dňa 24.04.2025 (bod 38.), podľa ktorého „Vo všeobecnosti platí, že v zmysle § 3 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z. sa sprístupňujú všetky informácie, ktoré majú povinné osoby k dispozícii. S cieľom zachovania informačnej povinnosti povinnej osoby a aj práva na prístup k informáciám oprávnenej osoby je nevyhnutné v ďalšom štádiu skúmať, či informáciu ako takú možno sprístupniť v obmedzenom rozsahu podľa § 9, § 11 a § 12 zákona č. 211/2000 Z. z. Ak informáciu nemožno sprístupniť ani v obmedzenom rozsahu, potom povinná osoba informáciu nesprístupní podľa § 8, § 10, § 11. Spoločným menovateľom pre čiastočné alebo úplné obmedzenie práva na informácie je, že sú odôvodnené v súlade so zákonom (test legality) a s cieľom sledovaným zákonom (test legitimacy) za súčasného zohľadnenia podstaty a zmyslu práva na informácie.“

Všeobecnými cieľmi sú opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti (čl. 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky) a ďalšie ciele vymedzené v § 8 až § 13 zákona č. 211/2000 Z. z. „Správny súd má za to, že uvedené podmienky testu primeranosti, legality a legitimity boli v danej veci splnené a žalobcovi bolo právo na informácie o trestných konaniach odňaté v súlade so zákonom a dôvodne. Navyše poukazuje na názor NSS SR vyjadrený v rozsudku sp. zn. 5Svk/28/2023 z 25.04.2024 (bod 35.), podľa ktorého „...Pri konflikte sťažovateľovho práva na informácie a tohto verejného záujmu na odhaľovaní trestnej činnosti je podľa kasačného súdu v súlade so zákonom i ústavou, keď sa uprednostní verejný záujem...“.

46. V nadväznosti na uvedené potom nie je dôvodná ani námietka žalobcu o nesprávnej aplikácii § 12 (veta prvá) infozákona na danú vec, keďže žalovaný na základe zákonom podložených úvah dospel k záveru, že požadované informácie s ohľadom na ich charakter nie je možné sprístupniť vôbec. Neprirodzene teda do úvahy sprístupnenie po čiastočnom vylúčení informácií, ako to predpokladá práve označené zákonné ustanovenie, keďže požadované informácie podliehali zákonnému obmedzeniu ako celok. Pokiaľ ide o trvanie dôvodu nesprístupnenia, na ktoré sa viaže oprávnenie odmietnuť sprístupnenie informácie (§ 12 veta druhá infozákona), toto nie je možné stotožňovať s okamihom ukončenia trestného konania, ako to vo svojej žalobnej argumentácii prezentuje žalobca. Takáto súvislosť nevyplýva z § 11 ods. 1 písm. d), ani z § 12 infozákona, a ani z rozsudku NS SR sp. zn. 10Sž/3/2016 zo dňa 29.11.2016 či z Dôvodovej správy k zákonu č. 628/2005 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení zákona č. 747/2004 Z. z. a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „novela“), ktorý nadobudol účinnosť dňom 02.01.2006. Správny súd poukazuje na to, že predmetnou novelou došlo k zmene ustanovenia § 11 ods. 1 písm. d) infozákona z pôvodného znenia „Povinná osoba obmedzí sprístupnenie informácie alebo informáciu nesprístupní, ak sa týka neverejného konania, rozhodovania alebo dohľadu, ktoré podľa osobitného zákona vykonáva súd, orgán činný v trestnom konaní alebo orgán verejnej správy“, ktoré predstavovalo podstatne iný (užší) okruh poskytovaných informácií. Práve aktuálne znenie predmetného ustanovenia (viď citácia bod 24. rozsudku) je tým cieľom, ktorý zákonodarca novelou infozákona zamýšľal, teda rozšírenie okruhu sprístupňovaných informácií, a to aj stanovením výnimiek z obmedzenia podľa § 11 ods. 1 písm. d) infozákona. Skutočnosť, že cieľom predmetnej novely bolo rozšíriť okruh poskytovaných informácií, však neznamená, že poskytovanie informácií nepodlieha žiadnym obmedzeniam. Navyše práve uvedené rozhodnutie NS SR, na ktoré vo svojej argumentácii poukazuje aj žalobca, upriamuje pozornosť na existenciu obmedzenia prístupu k informáciám týkajúcim sa stavu trestného konania (viď bod 44. rozsudku). Správny súd zastáva názor, že žalovaný nebol povinný skúmať stav konkrétneho trestného konania na to, aby mohol v danej veci rozhodnúť, ak sa riadne vysporiadal so zákonnými dôvodmi nesprístupnenia informácií a (ne)existenciou zákonných výnimiek podľa § 11 ods. 1 písm. d) infozákona, ako tomu bolo v prejednávanej veci. Čiastková úvaha, či v konkrétnej trestnej veci došlo k vydaniu konečného rozhodnutia, je napokon imanentnou súčasťou úvahy o aplikácii predmetného ustanovenia na konkrétnu vec (najmä existencia výnimiek, medzi ktoré patria informácie, ktoré sa sprístupňujú podľa zákona o súdoch, rozhodnutia policajta v prípravnom konaní podľa druhej časti druhej hlavy piateho dielu Trestného poriadku, teda rozhodnutie o postúpení veci, zastavení trestného stíhania, podmiennečnom zastavení trestného stíhania, podmiennečnom zastavení trestného stíhania spolupracujúceho obvineného, zmier a prerušenie trestného stíhania).

47. Vo vzťahu k odmietnutiu sprístupnenia informácie podľa § 15 ods. 1 infozákona žalobca namietal, že žalovaný vedel, že predmetnou informáciou disponuje Ministerstvo financií Slovenskej republiky, preto mal žiadosť postúpiť, nie odmietnuť. Správny súd v súvislosti s touto námietkou poukazuje na skutočnosť, že k odmietnutiu žiadosti žalobcu žalovaným podľa § 15 ods. 1 infozákona došlo vo vzťahu k ním formulovaným otázkam v znení „si Vás dovoľujem požiadať i informáciu, ako môže byť vo veci pokračované? Alebo zastavenie znamená absolútny koniec predmetného trestného stíhania? A ako sa bude postupovať, ak vo veci IC SID rozhodne aj o merite sporu, nielen o jurisdikcii nad žalobcami a tiež ako sa môže postupovať v prípade novej žaloby, ktorú Eurogas už avizovala, že ju podá...“ Vzhľadom k tomu, že išlo o otázky teoretického charakteru (zaraditeľné do kategórie právneho poradenstva či informácie pro futuro, ako ich označil žalovaný), ktoré žalovaný k dispozícii nemal, bol v súlade s § 15 ods. 1 infozákona povinný žiadosť žalobcu v tejto časti odmietnuť. Správny súd dodáva, že žalovanému zo žiadneho ustanovenia infozákona nevyplýva povinnosť aktívne zisťovať, kto má k dispozícii požadovanú informáciu, pričom právo každého na prístup k informáciám sa viaže na rozsah

dispozície zo strany povinného subjektu (§ 3 ods. 1 infozákona). Takýto postup žalovaného bol preto plne v súlade so zákonom a nevykazuje znaky svojvôle či absencie rešpektu k zákonu. Ak mal žalobca v čase podávania žiadosti vedomosť o tom, ktorý subjekt ním požadovanými informáciami disponuje, nič mu nebránilo v tom, aby sa svojho práva na informácie domáhal priamo tam.

48. Pokiaľ ide o námietku žalobcu ohľadom verejného záujmu či ochrany životného prostredia ako dôvodov pre sprístupnenie požadovaných informácií, správny súd poukazuje na ustanovenie § 3 ods. 3 infozákona, podľa ktorého informácie sa sprístupňujú bez preukázania právneho alebo iného dôvodu alebo záujmu, pre ktorý sa informácia požaduje, teda žalovanému neprináležalo nielen právo, ale ani povinnosť zisťovať takýto dôvod, rovnako tak povinnosť vysporiadať sa s ním v napadnutom rozhodnutí. Žalovaný nebol povinný sa osobitne venovať v odôvodnení preskúmaných rozhodnutí ani eurokonformného výkladu ustanovení infozákona, nakoľko z okolností danej veci takáto požiadavka nevzišla, navyše do infozákona boli prebrané aj právne záväzné akty Európskej únie (por. Prílohu k infozákonu s označením „ZOZNAM PREBERANÝCH PRÁVNÝCH AKTOV EURÓPSKÝCH SPOLOČENSTIEV A EURÓPSKEJ ÚNIE“).

49. Správny súd s ohľadom na uvedené skutočnosti rezultuje, že žalobcom vznesené námietky nie sú opodstatnené a preskúmané rozhodnutia boli v tomto smere vydané v súlade so zákonom. Žalobca neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, ktorými by spochybnil zákonnosť napadnutého rozhodnutia, navyše žalobné dôvody podľa § 191 ods. 1 písm. e), písm. f) SSP obsahovo riadne nevymedzil. Správny súd má za to, že žalovaný nepochybil, ak dospel k záveru, že nie sú splnené zákonné podmienky na sprístupnenie žalobcom požadovaných informácií s poukazom na § 11 ods. 1 písm. d), § 15 ods. 1 infozákona. Správny súd zastáva názor, že nedošlo k nesprávnej právnej aplikácii či k nesprávnemu výkladu ustanovení § 11 ods. 1 písm. d), § 12, § 15 ods. 1 infozákona.

50. Vzhľadom na uvedené správny súd žalobu ako nedôvodnú postupom podľa § 190 SSP zamietol.

51. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 168 SSP (a contrario) a úspešnému žalovanému nepriznal právo na náhradu trov konania, pretože nezistil dôvod, pre ktorý by bolo možné od žalobcu takúto náhradu spravodlivo požadovať.

52. Toto rozhodnutie prijal správny súd v senáte pomerom hlasov 3 : 0 (§ 139 ods. 4 veta prvá SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustná kasačná sťažnosť, ktorú môže podať oprávnený subjekt (§ 442 SSP), a to v lehote jedného mesiaca od jeho doručenia na Správny súd v Bratislave. Zmeškanie lehoty nemožno odpustiť.

V kasačnej sťažnosti sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 57 SSP) uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy bolo napadnuté rozhodnutie doručené sťažovateľovi, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 SSP sa podáva (sťažnostné body) a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.

V kasačnej sťažnosti nemožno uplatňovať nové skutočnosti a dôkazy okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podanej kasačnej sťažnosti.

Kasačná sťažnosť nie je prípustná, ak sa opiera o iné dôvody, ako sú uvedené v § 440 SSP, ak sa opiera o dôvody, ktoré sťažovateľ neuplatnil v konaní pred správnym súdom, v ktorom bolo vydané napadnuté rozhodnutie, hoci tak urobiť mohol, alebo ak smeruje len proti dôvodom rozhodnutia správneho súdu. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred správnym súdom.

V konaní o kasačnej sťažnosti musí byť sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Povinné zastúpenie advokátom v kasačnom konaní sa nevyžaduje, ak a) má sťažovateľ

alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa; b) ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d); c) je žalovaným Centrum právnej pomoci.